

[K. B. Andersen.]

bærende for hele stigningen i levestandarden og for fremskridtene på de forskellige områder af samfundslivet.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var igen inde på boligproblemerne. Jeg konstaterede, at der heller ikke i går blev sagt noget som helst nyt. Det ærede medlem viste stadig den sædvanlige venlighed over for det byggeri, der har spillet fallit i den forstand, at dets dyre boliger står tomme rundt omkring i landet, sådan som vi også hørte det, men der var intet, absolut intet, om, hvordan man skaffer flere boliger, og hvordan man skaffer billigere boliger.

Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlems bemærkning om den udvikling, der har været i boligproblemet, give et par tal. Det skal ikke blive for mange. Tager man 10-året forud for 1959 som gennemsnit, og sammenligner det med årsgennemsnittene for de senere år i den totale bygmængde eller totale byggevolumen, altså m², vil man se, at der på de få år fra 1949-59 til 1962 er en stigning på næsten 100 pct., en stigning på næsten 100 pct. i landets samlede bygmængde. Det har ikke været boliger alt sammen, det skal jeg være den første til at indrømme. Der har været en stigning i fabriksbyggeriet og værkstedsbyggeriet fra 100 til 340, altså på 2½ gang, og det er vel også praktisk, at der bygges noget til det erhvervsliv, der skal sørge for, at vi kan komme videre frem.

Der er også nogle andre tal, jeg gerne ville benytte lejligheden til at underrette det ærede medlem om. Det ærede medlem talte om, at der havde været siksakkurs i byggeriet. Nu ved jeg ikke, hvad det ærede medlem sådan helt præcis forstår ved siksak, men jeg har sådan min egen fornemmelse af siksak. Jeg forstår dermed den udvikling, vi havde, da det ærede medlem var statsminister. Jeg skal lade tallene for 1950 ligge, for det kan det ærede medlem jo ikke have ansvaret for, men i 1951 var det 21.500, det var sik, og i 1952, da var vi altså sakket ned på 19.000. I 1953 sakkede vi op igen på 21.000. Det er altså det, jeg forstår ved siksak. Når vi så ser tallene fra denne regerings periode . . . (*Thisted Knudsen*: Hvor mange blev der bygget, da Hedtoft var statsminister?). Det skal jeg oplyse det ærede medlem om. Da gik tallet op hvert eneste år, undtagen i

1956, ellers hvert eneste år, det vil jeg gerne underrette det ærede medlem hr. Thisted Knudsen om.

Når vi så tager tallene for fuldførte boliger i denne regerings tid, er de for 1960 28.000, for 1961 31.000 og for 1962 og 1963 33.000. Det har altså været sik hele vejen i denne regerings tid, og hvis vælgerne vil forskåne os for, at vi ser det ærede medlem som statsminister, er der håb om, at vi ikke sakker tilbage igen.

Det ærede medlem beskæftigede sig noget med de problemer, de radikale havde at kæmpe med, fordi den højtærede økonomiminister ikke blev genopstillet i Skive. Det skal jeg ikke blande mig i, men jeg kom — i forbindelse med vore regeringsovervejelser i går — til at tænke på de problemer, som det ærede medlems parti jo måske nok kan få af samme grund, også fordi Jens Peter Jensen ikke blev opstillet i Skive. Det kan jo muligvis nok give nogle problemer i det ærede medlems parti, der nu har overtaget kandidaten. Det kan eventuelt give nogle problemer i venstres forhold til det konservative folkeparti. Men det kan vi jo i hvert tilfælde lade ligge til efter valget. Men var den højtærede økonomiminister blevet genopstillet, havde det ærede medlem ikke haft det problem at slås med i forholdet til makkeren, når vi nu skal til at lave regering efter den 22. september.

Det ærede medlem betegnede som så ofte før helhedsløsningen som et indgreb uden konstruktivt perspektiv. I den anledning vil jeg gerne stille det ærede medlem det direkte spørgsmål: vil det sige, at hvis det ærede medlem ved en ulyksalig tildragelse skulle gå hen og blive statsminister i en kommende regering, at lønmodtagerne her i landet så skal vente et af de alt for velkendte indgreb, der alene er rettet mod lønmodtagerne, og som af lønmodtagerne næppe vil føles som særlig konstruktive.

Der var det særlige ved helhedsløsningen — der kan kritiseres det ene og det andet — men det, der var det særlige, var, at man sagde: når folketinget skal gå ind for denne situation, skal det ikke alene gå ind for den mod lønmodtagerne, men sørge for, at vi undgår det, der skete i 1961, da lønmodtagerne først fik vedtaget i og for sig beskedne indkomster, og så rullede indkomsterne i øvrigt ud over samfundet. Det var for at